Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Ocak 2020
Sayı: 259

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Asgari ücret, patronların işçi sınıfına sefalet dayatmasıdır

2020 yılı asgari ücreti, AGİ dahil net 2 bin 324 TL olarak açıklandı. Üç çocuklu ve evli işçi için bu rakamın 2 bin 379,4 TL. Yani iktidar, üç çocuk için aylık 55 lirayı yeterli gördü. Bu rakam, TÜİK'in bir işçinin ihtiyacı olarak belirlediği 2 bin 331 TL'nin de altında. Devlet, patronların çıkarı olduğunda kendi rakamlarını, kurallarını, yasalarını, hiç bir şeyi takmıyor. Ancak işçinin hakkı söz konusu olduğunda, tüm bunlar işçinin önüne duvar gibi dikiliyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Asgari ücrette asıl kıyak patronlara yapıldı. Daha önce yeni işe alınan, genç işçiler için patronlara verilen 100 TL'lik asgari ücret desteği, tüm patronlar için 75 TL oldu.

İşçileri temsil eden Türk-İş görevlileri "Bu rakamla işçilerin değil 30 gün, 10 gün bile geçinmeleri mümkün değil" diyerek toplantıyı terk etti. Türk-İş ve diğer konfederasyonlar, birlikte 2 bin 578 lira talep etmişti. Aradaki fark 254 lira; güya işçiyi savunan sendikacılar, 20 gün için bu miktarı yeterli gördü.

İşçiden kesilen aidatlarla yüksek maaşlar alan sendikacıların görevi, masayı terk etmek değil, işçinin hakkı için gerekli mücadeleyi vermektir. Türk-İş hiç bir şey yapmadığı gibi başkanı, "bizim asgari ücretli işçimiz yok" diyerek, işçileri suçlayıcı bahane söylemekten de utanmadı.

Patronlar, önce "istihdam için, işsizliği azaltmak için, alım gücünü arttırmak için, istikrarlı işletmeler ve istihdam için" hayırlı buldu. Sonra da enflasyon rakamının 3 puan üstünde deyip, aldıkları yetmezmiş gibi aradaki farkı devlet ödesin demeye başladı.

Patronlar, çok inceden inceye hesap yapıyor. Tek kuruş kaçırmıyor. Elbette sürekli kendine yontan keser gibiler. Sanki geçmişte ücret artışları enflasyonun altında kaldığında, satın alma gücü eridiğinde telafi etmişler gibi şimdi utanmadan kendileri için bunu talep ediyorlar. Geçmişteki krizlerde, hatta kâr dönemlerinde bile işçilere bir kuruş vermemek için neler yaptıklarını çok iyi biliyoruz.

Patronlar, işçi sınıfına örnek olmalı; biz de çıkarlarımızı kuruşu kuruşuna korumak için ısrarlı olmalıyız. Üstelik işçi sınıfının gücü çok daha fazla. İşçiler birlik olup bazen küçük bir işyerinde bazen büyük işletmelerde, hatta metal işkolunda olduğu gibi patronları çok sefer dize getirdi.

Patronları dize getirmek ve daha ötesine geçerek daima patronun çıkarına işletilen bu sistemi, düzeni değiştirmek gerekiyor.

Asgari ücret için işçi-patron uzlaşmazlığı üzerine bir aylık süren gösteri her yıl tekrarlanıyor. Sendikacılar güya daha yüksek ücret için pazarlık yapıyor ama aslında patronların çıkarına oluşturulan sistemin bir parçasılar. Türk-İş başkanı, "asgari ücret 30 yıldır hiç bir hesaba uygun açıklanmadı" diyerek bunu açıklamış oldu.

Devlet kamu işlemlerine %22 zam yaparken işçiye sefalet ücretini uygun gören bakan, "söz verdiler, seneye ortak rakamlar üzerine konuşacağız" derken aynısını söylemiş oldu. Elbette "söz veren" patronlardır, son 30 yılda olduğu gibi.

İşçiler, daha yeni ücreti almadı. Ağır çalışmadan, fazla mesaiden, gece vardiyasından başını kaldırıp hesap yapamadı. Ancak şu açık; işçi sınıfına kendi yaşamını iyileştirmesi için hiç yol bırakılmıyor. Bu yolu mücadele ile açmak gerekiyor. (01.01.20)

Sağlık değil, soygun

Türkiye'de bugün sigorta pirimi kesilen 14 milyon sigortalının 8 milyonu asgari ücretle çalıştırılıyor. Ocak 2018'den Aralık 2020'ye kadar patronlara, "ilave istihdam teşviki" adı altında 12 ay sürecek sigorta prim desteği verdi. Yani bu süre içerisinde işe alınanların 12 aylık sigorta primini devlet ödedi. 2019 yılında asgari ücret 2.558 TL idi, SGK prim ödemesi ise 358 TL idi. 358 TL'nin 100 TL'sini (2020'de tüm işçiler için 75 TL) devlet ödeyerek yükü patronların sırtından aldı. Peki neden?

Acil servise başvuranlardan acil serviste herhangi bir ücret alınmıyor. Ancak eczaneye ilaç aldığında (sigortalı için %10, emekli için %20 olacak şekilde) 7-9 TL arası değişen muayene katılım ücreti ve buna ek olarak ilaç katılım ücreti, reçete katılım ücreti ve ilaç farkı adında 4 farklı ödeme alıyor. Öyleyse SGK primleri nerelere aktarılıyor? SGK primlerinin bir kısmını ödeyen devlet, aslında SGK primlerini ödüyor mu yoksa gene işçiye mi ödetiyor?

Türkiye'de sağlık hizmetine erişim çok kısıtlı. Her 3 hastane başvurusundan 1'i acil servise yapılıyor. Acil servis başvurusunun tüm hastane başvurularına oranı diğer ülkelerde %5-7 iken Türkiye'de %28-30. Türkiye'de bu kadar acil hasta gerçekten var mı?

Acil harici sağlık hizmeti sunulan alanlar aile hekimlikleri ve poliklinikler. Ancak, Merkezi Randevu Sistemi adı verilen sistemden poliklinik randevusu almak neredeyse imkansız. Sebebi polikliniklerin yoğunluğu ve alanında uzmanlaşmış doktor sayısının azlığı. Türkiye'de kayıtlı çalışan 136 bin doktor var. Bu da 600 kişiye 1 doktor düştüğünü gösteriyor.

Acil servisin daha fazla tercih edilmesinin bir diğer sebebi polikliniklerin ve aile hekimliğinin yalnızca mesai saatleri içerisinde çalışması. Yani işinden izin alamayan herkes acil servise başvuruyor.

Doktorlar, özellikle acil serviste, nitelikli sağlık hizmeti sunmak yerine kapıda bekleyen hastaları bitirmekle, kendilerinin deyimiyle "kapıyı eritmekle" meşgul. Dünya Sağlık Örgütü'nce belirlenen muayene süresi en az 40 dakika iken, Türkiye'de bu süre acilde 3-6 dakikaya düşmüş durumda. Yoğun bölgelerde acil servise başvuru 24 saatte 1.500-4.000 kişi arasında değişirken, az yoğun yerlerde 24 saatte 500-600'dan aşağı düşmüyor. Bu da muayene süresini kısaltırken, sağlık hizmetinin niteliğini düşürüyor.

Doktorlar acil serviste 24 saatlik nöbetler şeklinde çalışıyorlar. 24 saat durmadan çalışıyor ve ardından 24 ya da 48 saatlik istirahat alıyorlar. Cerrahi branşlarda 8 saat poliklinik üzerine 16 saat nöbet; ardından gene 8 saat poliklinik olacak şekilde, 32-36 saatlik nöbet var. Nöbetlerde çay molası yok, yemek araları 15 dakikadan fazla değil. Bunun sebebi yedek doktor olmaması. 1 dakika molanın bedeli acil servis kapısında muayene olmayı bekleyen 20-30 hasta ve artan iş yükü.

Acil servislerde hastalar durumunun ciddiyeti göz önüne alınarak 3 gruba ayrılıyor: Kırmızı, sarı ve yeşil alan hastası. Kırmızı alan hastası en uzun ve zahmetli sağlık hizmetini hak ederken, yeşil alan hastası, aslında poliklinikte sağlık hizmeti sunulması gereken ancak acile başvurmuş hastalar. Örneğin, boğaz ağrısı, öksürük, tırnak batması gibi hastalar, yeşil alan hastası sayılıyor. Bu hastalar aile hekimliğinde tedavi olması planlanan hastalar ancak işten çıkıp aile hekimliğine gidemediklerinden acile başvuruyorlar. Doktorlar, baktıkları hasta sayısı kadar maaşlarına ek ödeme aldıklarından ve 1 kırmızı alan hastası, zaman açısından 10-15 yeşil alan hastasına bedel olduğundan ağır hastalara bakmaktansa, aciliyeti olmayan hastalara bakmayı yeğliyor.

Hastanelerde tıbbi araç gereç eksik, ilaç ve serum bitiyor, yardımcı sağlık personelinde ciddi açık var. Doktorlar, yardımcı sağlık personelini işten çıkarıldığından, sık sık yardımcı sağlık personelinin işlerini de üstleniyor. 24 saatlik nöbette, hem doktorluk, hem hemşirelik, hem hastabakıcılık hem teknik destek görevi veriyorlar. Üstelik dinlenmeden, durmadan, bilfiil çalışmak zorundalar. Çünkü acil servislere başvuruyor günden güne artıyor.

Sağlık sistemi daha az insanla daha çok iş yapılması üzerine kurulu. Devlet hastaneleri kâr amaçlı özel şirket gibi davranıyor. Durumu ciddi olan kırmızı alan hastalarının bakımı ve tedavileri pahalı. Üstelik kırmızı alan hastasından eczanede muayene katılım payı alınmıyor. Bu yüzden olabildiğinde "ucuz hasta" bakılmaya çalışılıyor. Eğer hastalar muayene katılım ücreti ödeyeceklerse, neden 2.558 TL'lik asgari ücretten 358 TL'lik sigorta primi kesiliyor?

Acil servisler dolup taşarken sağlık hizmetinin niteliği günden güne düşüyor. Doktorlar, kötü sağlık hizmeti sunarken hasta başına ek ödeme alarak bu duruma razı ediliyor. Patronların sırtından prim yükü kaldırıyor ve bu yükü devlet işçilere ödetiyor. Bu sırada bilin bakalım kimlerin cepleri doluyor? (02.01.20)

Metal işkolunda toplusözleşme başlıyor

Metal işkolunda çalışan 180 bin civarında işçinin sözleşmesi uyuşmazlık nedeniyle arabulucu aşamasına geldi. Türk-Metal 130 bin işçi adına; Birleşik Metal-İş 10 bin; kalan işçiler adına Çelik-İş görüşmeyi yürütüyor. Sendikalar ortak hareket etmediği için işçiler bölünmüş durumda ama patronlar, ortak hareket ediyor. Patron sendikası MESS, hiç geri adım atmadı.

Renault, Tofaş, Ford, Mercedes, MAN, Arçelik, Bosch gibi Türkiye'nin ilk 50 şirketinin 20'sinde geçerli olacak sözleşmede her sendika ayrı zam istiyor. Türk-İş ilk 6 ay için saat ücreti 15 liranın altının önce 15.55'e çıkarılmasını (seyyanen 75 kuruş artış demek), sonra tüm saat ücretine %20 zam yapılmasını istiyor. Sosyal haklarda enflasyon kadar (%15.5); gece çalışmaya da %15 zam istedi. Sonraki her 6 ayda bir enflasyon +1, +2, +3 artış istiyor.

Birleşik Metal-İş ilk 6 ay için %34 zam; sonraki her 6 ay için enflasyon +4, +5, +4 artış istiyor. Sendika, istenen artışın aylık 1.140 lira; sosyal haklar dahil edilince 1.400 lira tuttuğunu açıkladı.

Sendikaların talepleri, patronları zora sokmaz; çünkü ne satışlarında ne üretimde ne de kârlarında düşüş var. Yıllardır, rekor üstüne rekor kırdılar. Kriz onlara hiç uğramadı. Buna rağmen MESS, ilk 6 ay için %6 zam; diğer her 6 ay için enflasyon; gece zammı için %10 artış önerdi. Patronlar, sadece düşük ücret vermek istemiyor, satın alma gücündeki düşüşü telafi etmeye bile yanaşmıyor. İşçinin, yaşam düzeyinin daha da düşmesini kabul etmesini istiyor. Türk-İş, önerilerinin yaşam düzeyini korumaya yönelik olduğunu açıkça söyledi; patronlar buna bile yanaşmıyor.

Ekim başında başlayan görüşmeler, aralık başında arabulucuya gitti. Ocak sonunda grev aşamasına gelinecek. Sendikalar, eylem takvimi açıkladı; miting, fabrika içinde protesto yapacaklar. Birleşik Metal-İş mesaiye kalmama kararı almıştı, sonra ertelediğini açıkladı. Bu bile sendikacıların, patronlara geri adım attırmakta yetersiz olduğunu gösteriyor.

Metal işçisinin hakkını, yaşam düzeyini korumak için fazla düşünmesine gerek yok; yapılması gerekeni 2015 baharındaki mücadelelerinden çok iyi biliyorlar. (01.01.20)

Trelleborg işçileri grevde

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Fransa-İsveç sermayeli Trelleborg fabrikasında Petrol-İş üyesi işçiler greve çıktı.

Şirket 1905 yılında İsveç'in küçük bir kasabası olan Trelleborg'da kuruldu. I. Dünya Savaşında ve II. Dünya savaşında orduya üretim yaparak palazlanan şirket şimdi tarımdan inşaat, havacılık, uzay olmak üzere finans da dahil birçok alanda faaliyet gösteriyor. Grup olarak 24 bin çalışanı ve 55 ülkede faaliyeti var. 2018 yılında 3,6 milyar dolar kâr elde ettiklerini her yerde gösteren şirket, işçilerinin toplu iş sözleşmelerinin önünü tıkıyor.

Şirketin Türkiye'de 663 çalışanı ve toplamda 2 adet fabrikası var. Bu fabrikalarda endüstriyel kauçuk üretimi yapılıyor.

Türkiye piyasasına, 1981'de kurulan ve benzer bir üretim yapan Superlas'ı satın alarak giren şirketin diğer ülkelerdeki ücret ortalamalarına baktığımızda Türkiye en düşük ücretin verildiği ikinci ülke, bir numarada Sırbistan'da çalışan emekçiler var. Ancak, satış rakamlarına baktığımızda Türkiye en üst sıralarda. İşte bu durum patronların toplu sözleşmelerin önünü neden tıkadıklarının somut kanıtı.

Trelleborg emekçilerinin ortalama kıdemleri 13,5 yıl ve ortalama saatlik ücretleri 15TL. Türk-İş'e bağlı Petrol-iş'in 1981'den beri örgütlü olduğu fabrikada işçilerin yarısına yakını sendikalı. Toplu sözleşmelerde sendika %37,5 oranında zam talebinde bulunuyor ama Trelleborg yönetimi bunu kabul etmiyor. Aksine, %23 oranında zam teklif edip işçilerin sağlık haklarını kısmak istiyor.

Toplu sözleşme görüşmeleri 5,5 ay sonuçsuz kalınca işçiler 10 Aralıkta greve çıkma kararı aldı. Halen devam eden grevde işçiler kararlılıkla mücadelelerini sürdürüyor ve tüm işçi sınıfı dostlarını dayanışmaya bekliyor. (31.12.19)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan ve AKP iktidarı için yeni bir umut… Libya macerası

Özellikle Mart 2019 yerel seçimlerinden sonra tamamen yıpranan ve kitle desteğini yitiren iktidar, Barış Pınarı Harekatı, Kanal İstanbul, yerli araba gibi maceralarla ayakta durmaya çalışıyor. Belli ki tüm bunlar yetmiyor! İşte bu ortamda al sana Libya macerası…

Petrol çıkarları temelinde başta Fransa olmak üzere emperyalist güçler, 2011'den sonra Libya'yı "halletme" sürecini başlamalarından sonra bu ülke param parça oldu. Sonuçta Doğu'da, ABD, AB, Rusya ve birçok Arap ülkesi ile iyi ilişkileri olan general Hafter liderliğinde, ülkenin çoğunluğunu içeren bir iktidar oluştu. General Hafter'in Batı yanlısı ve hatta bir CIA ajanı olduğu söyleniyor. Hafter iktidarına karşı Başkent Trablus çevresinde İslamcı, İhvancı diye bilinen ve Tunus'taki İhvancı iktidarına yakın olarak tanınan bir "Ulusal Mutabakat" hükümeti var. Son aylarda general Hafter iktidarı, küçük bir alana sıkışmış olan ve gittikçe zorlanan Ulusal Mutabakat hükümetini haritadan silmek için askeri girişimleri arttırmaya başladı.

Trablus çevresinde zor duruma düşmüş ve hiçbir desteği olmayan bu hükümet, Erdoğan iktidarı ile işbirliği yapmaya dünden hazırdı. İşte bu ortamda Erdoğan iktidarı, 27 Kasım'da Trablus Hükümeti ile "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin" bir anlaşma yaptı ve Erdoğan çevresi bu sayede artık "Türkiye'nin Doğu Akdeniz'in egemen gücü haline geldiği" masalını anlatmaya başladı. Hatta haritalar bile çizildi!

Yandaş medya ve sözcüleri "Yunanistan'ın boğazını sıktık", "İsrail'i bitirdik", "Bize sormadan bu bölgede kimse adım atmayacak", "Mısır'ı, İsrail'i, Kıbrıs'ı ve Yunanistan'ı köşeye sıkıştırdık" gibi naralar atmaya başladı.

Tüm bu gelişmelerin ardından 9 Aralık'ta Erdoğan "Libya'ya asker göndermeyi" gündeme getirdi ve "Libya, Türkiye'yi davet ederse, elbette Türkiye'nin mutabakat gereği Libya'ya gitme hakkı doğmuş oluyor. Libya'ya her türlü desteği vermeye hazırız" dedi. Erdoğan'ın anlaşma imzaladığı hükümetin yok olma tehlikesi büyüdüğü için alel acele Libya'ya asker gönderilmesi Meclis'te onaylatma aşamasına geldi. Hatta Antep'ten kalkan uçaklarla Suriye'de desteklenen Özgür Suriye Ordusu mensuplarının, Libya'ya çoktan gönderildiği haberleri yapıldı.

Sonuç itibarıyla Libya'ya asker gönderilecek mi, yoksa AKP iktidarı bu olayı salt propaganda ile sınırlı mı tutacak? Bunu yaşayıp göreceğiz. Ancak şimdiden şunu kesin bir şekilde söyleyebiliriz: Libya'ya asker gönderilmesine kesinlikle karşıyız. Çünkü oraya gidip hayatını tehlikeye atacak veya ölecek askerler, bunu zenginlerin çıkarları için yapmış olacak. Savaş için harcanacak para da emekçilerin ve yoksulların ödediği vergilerden karşılanacak.

Tüm bunlara ek olarak Trablus Hükümetinin, Türkiye'den gidecek askeri güçlerin desteğine rağmen, ayakta kalma olasılığı fazla görülmüyor ve de Trablus Hükümeti desteğiyle Doğu Akdeniz sahillerinde Türkiye'nin askeri bir hakimiyet kurma iddialarına çocuklar bile güler.

Artık Türkiye'de emekçiler ve yoksullar, onları sömüren patronların ve zenginlerin iktidarlarına ve maceralarına karşı, dünyanın birçok ülkesinde başladığı gibi, "yeter" deyip savaşsız ve sömürüsüz bir düzen için harekete geçmeli ve üretimden gelen güçlerini kullanmalı. Yoksa bu kapitalist düzenin bedelini daha da feci ödemeye devam edeceğiz. (31.12.2019)

“Sevgi Evleri” ne ev, ne de sevgi var

Uşak’ta, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü’ne bağlı Sevgi Evleri Çocuk Yuvası ile Kız Yetiştirme Yurdu’nda, 28 çocuğa yönelik "cinsel istismar, şiddet, eziyet, kötü muamele ve hakaret suçlarından" yargılanan, bir sanığa 12 yıl, bir sanığı 43 yıl hapis cezası verildi. Diğer 12 sanık "suçu bildirmeme" ve "yaralama" suçlarından para ve hapis cezalarına çaptırıldı.

Davayı takip eden Uşak Barosu Kadın ve Çocuk Hakları komisyonu avukatları, nitelikli cinsel istismar ve işkence suçlarının oluştuğu; suçluların sosyal hizmet çalışanı olması cezalarında yarı oranında artırım sebebi olması nedeniyle itiraz edeceklerini açıkladı.

Sevgi Evleri, AKP'nin sosyal projelerinden biri. Adı çocuk satıcılığına çıkmış Yetiştirme Yurtlarının yerine açılmıştı. Hükümet, sorumluluğu altındaki kurumu düzeltmek yerine onu karalayıp bizzat Erdoğan'ın reklamlarıyla Sevgi Evlerini açtı.

Ancak kısa sürede Sevgi Evleri, yurtlarla aynı hale geldi. Çünkü bu kurumları yönetenler, çalışanlar, kimsesiz ve yoksul çocuklarını, kullanabilecekleri sahipsiz eşya gibi görüyor. Yapılan şikayetlerin, soruşturmaların, hatta açılan davaların üstü örtülüyor, cezasız kalıyor, tepedekiler suçlulara destek vermeyi sürdürdü. Çocuklar, feryatlarını duyuramadı.

Sevgi Evlerinde, çoğunlukla asgari ücretle, yaptıkları işle ilgili eğitimi olmayan, Toplum Yararına Çalışma programıyla alınan; yani sırtını dayamış yandaşlar çalışıyor. Burası, yoksul, kimsesiz çocukların sevgi gördüğü ev değil, AKP hükümetinin çevresini asgari ücrete mahkum ettiği yerler.

Bu davada islamcı çevrelerin çok şikayet ettiği İstanbul Sözleşmesi uygulandı. 12 çalışanın, çocuğa yönelik suçları bildiği halde bildirmediği için ceza alması, hep süren göz yummayı etkileyecek. İşte dini gericileri rahatsız edenlerden biri de budur. Çünkü onlar, çocukları cinsel eşya gibi görüp kullanıyor ama yaptıkları için hiç hesap vermek istemiyor. (01.01.20)

Kanal tartışmasında arkada kalanlar

Erdoğan’ın kanal planı tartışması; geçim derdi, düşük ücretler, işçi ölümleri, kadın cinayetleri, tüm gerçek sorunları bir anda arka plana itti. Belli ki iktidar, bunu tercih ediyor. Erdoğan, birkaç kez, kabadayı ağzıyla “isteseler de yapacağız istemeseler de” diyerek tartışmayı gündemde tutuyor.

Kanalın yapılmak istenmesinin gerekçesi olarak birkaç farklı neden ileri sürüldü. Çoğu şey kanala karşı olanlar tarafından söylendi. AKP yöneticileri, gerekçeleriyle inandırıcı açıklamalar yapmıyor. Tam aksine, tapu kayıtlarına ulaşımda yapılan gibi yasaklar getiriyor. Geçmişte örneğin havaalanı inşaatında, Erdoğan her yerde konuşmuş, toplumun çoğunluğunun desteğini sağlayacak büyük reklam kampanyası yapmıştı.

Ancak bugün yap-işlet-devret yoluyla yapılan, başta hastaneler olmak üzere tüm kamu inşaatlarının, kaybedilen eski AKP’li belediyelerin inşaat ihalelerinin getirdiği yükler, yapılan yolsuzluklar, ortaya döküldü. Sonuçta ekonomik krizin işsizlik, yoksullaşma gibi etkilerini yaşayan kitlelerin ikna edilmesi zor. Erdoğan böyle bir şeye girişir mi ileride göreceğiz ancak şimdilik sadece kibir ve kabadayılık görüyoruz.

Kanalın getireceği söylenen ekonomik ve siyasi fayda, muhalefet partileri ve konuşmayı göze alan az sayıdaki bilim insanı tarafından çürütüldü. Geriye kalan, CHP başta olmak üzere muhalif bloğun, kitlelerin güvenini kazanması. Eğer kanal üzerinden siyasi kutuplaşma sürerse, kanala karşı çıkan kitleler CHP saflarında izlenimi oluşacak. Bu nedenle kitleler, sadece kanalı değil, siyasi tutumlarını da belirlemeye zorlanıyor.

CHP yönetimi, bunu biliyor. Yaptıkları ise binlerce insanı kışın soğuğunda, bir dilekçe vermek için saatlerce kuyrukta bekletmek oldu. Yargının, bürokrasinin, iktidarın elinde olduğunu söyleyip buralardan medet ummak boş. CHP yönetimi bunu biliyor, mücadele etmek isteyenleri, denetimi altında tutacağı bir yol gösteriyor. Böylece kitlelerin, denetimlerinden çıkıp kendi başına harekete geçmesini, kendi mücadelesini örgütleyip vermesini önlüyor ve böylece iktidarla aynılaşıyor.

Bu nedenle emekçiler, CHP’ye ve tüm muhalefete de güvenmemekte haklı. (03.01.20)

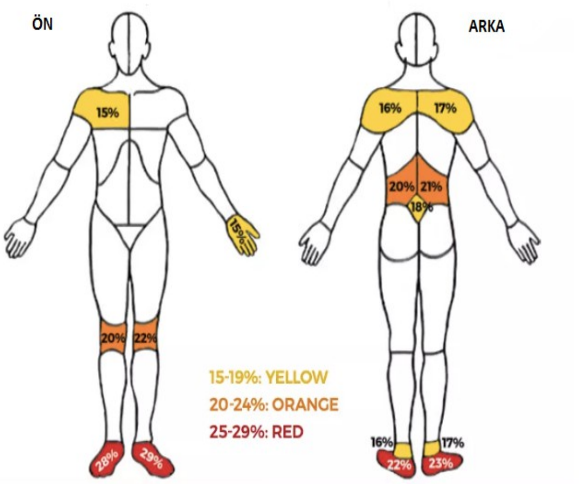
ABD

Amazon: İşçilerin beden gücü ile çalışan kâr makinesi

Patronların gözünden bakıldığında Amazon'unki büyük bir başarı hikayesi. Şirket, dünyanın en büyük perakende şirketi ve borsa değeri 1 trilyon dolar. Amazon'un kurucu başkanı ve aynı zamanda da CEO'su olan Jeff Bezos'un tahmini serveti 110 milyar dolar. Bu da Jeff Bezos'u dünyanın en zengin insanlarından biri yapıyor. Bu mükemmel başarı öyküsü Amazon işçilerinin teri ve kanları üzerine yazıldı. Amazon, müşterilerine, sipariş ettikleri ürünü 1 günde teslim etme sözü veriyor; böylece ülkenin en yüksek iş kazası oranına sahip şirket olma yolunda hızla ilerliyor.

Amazon'un Los Angeles bölgesindeki Eastvale Deposunda, yalnızca 2018'de 422 iş kazasına bağlı yaralanma kayda geçti ki bu sayı, ülkenin diğer depolarında gerçekleşen iş kazalarına bağlı ağır yaralanma ortalamasının 4 katı! Amazon'un Amerika Birleşik Devletleri'nde 110 deposu var. Bu 110 deponun 23'ünde çalışan tam zamanlı işçilerin %10'u 2018'de iş kazasına bağlı ağır yaralandı. Bu sayı ulusal verilerin 2 katından daha fazla!

Yüksek yaralanma oranlarının sebebi belli. Tatiller gibi işin yoğun olduğu dönemlerde, Amazon, işçilerini 11-12 saatlik "zorunlu" fazla mesaiye tabii tutuyor, ambalaj yapımında görevli işçilerini 1 saatte 300 ürünü paketlemeye zorluyor. Saatte 300 ürün, her 11 saniyede 1 ürün anlamına geliyor! Yönetim her işçiyi, ileri teknolojili takip sistemleri ve bilgisayarlar aracılığıyla yakından izliyor, kotayı dolduramayan işçiler kayıt ediliyor ve sonunda işten atılıyor.

Staten Island Amazon depo çalışanlarının yapılan anket sonucu bedenlerinde ağrı bildirdikleri bölgeler.

(Geçtiğimiz birkaç yılda, Amazon, depolarda çalıştırmak üzere tasarlanan robotlar tanıttığında koşullar işçiler için iyice kötüleşti çünkü bu robotlar depolarda ürünlerin akışını hızlandırdı ve işçiler her işi daha hızlı yapmak zorunda kaldılar.)

Amazon'un acımasız kâr saplantısı merhamete yer bırakmıyor. Oregon'da çalışan, savaş gazisi ve sakat bir işçi -ki bu haliyle kısa vardiyalar çalışabiliyor- kotanın "sadece %98'ine" ulaşabildiği için işten atıldı! Amazon işçileri arasında kotayı dolduramama korkusuyla vardiya sonunda kadar tuvaleti kullanmamak hiç de alışılmamış bir durum değil – 2018'deki raporlara göre Amazon'un İngiltere'deki depolarında çalışan işçiler, tuvalete gitmek yerine şişe ile işlerini görüyorlar.

İş hızlandırma baskısının sebep olduğu aynı korkunç koşullar, Amazon kuryelerine de musallat oluyor. Kuryelerin 1.000 teslimatın 999'unu tam zamanında yapmaları gerekiyor ve beklendiği üzere ciddi trafik kazalarına karışıyorlar.

Tüm bu işkenceye karşılık olarak Amazon, depolarında çalışan işçilerine asgari ücret veriyor. Amazon'da çalışan işçilerin iş koşullarına medyada yer verilmesinden sonra Amazon, işçilerine saatlik 15 dolar ücret vermeye razı oldu – ama bu asgari ücret bile etmiyor. 2017'de Amazon'un verdiği ücretler öyle düşüktü ki California eyaletindeki Amazon depolarında çalışan işçilerin %14'ü federal yoksulluk sınırının altında yaşıyordu, kalan %31'i ise aynı sınırın çok az üstündeydi.

Amazon'un ve patronlarının öyküsü bir "başarı" öyküsü değil; günümüz kapitalizm canavarının mükemmel bir portresi. (The Spark- 09.12.2019)

Hindistan

Ayrımcılığa ve baskılara karşı

11 Aralık'tan bu yana Meclis'te Hindistan Başbakanı, Partisi BJP'nin önerdiği bir yasayı uygulanması amacıyla görüşülüyor ve bu nedenle on binlerce kişinin katıldığı protesto yürüyüşlerine sebep oluyor. Polisin yürüyüşlere karşı uyguladığı baskı, şimdiden 25 kişinin ölümüne ve onlarca kişinin yaralanmasına yol açtı ve baskı, devam ediyor.

Söz konusu olan yasa, Citizenship Amendement Act (CAA) , diye adlandırılıyor ve amacı Bangladeş, Pakistan ve Afganistan gibi komşu ülkelerden dini baskı nedeniyle kaçan göçmen kişilere vatandaşlık vermek. Ancak bu yasa değişikliği sadece Hint, Hıristiyan, Budist, Janist, Persi ve Sih kökenli kişileri kapsıyor. Sözü edilen ülkelerde Müslüman kökenli kişilere baskı yapılmadığı bahanesiyle onlar bu yasadan yararlanamayacak.

Bu yasa, sadece Müslüman kökenlilerin değil birçok Hintli vatandaşının da tepkisini çekti, çünkü var olan ayrımcılıklara bir yensini daha ekleyip kitleleri daha da bölmeyi amaçlıyor.

2014'de iktidara gelen Hint milliyetçisi BJP ve Başbakan Narendra Modi, Hindu kökenli vatandaşların önyargılarını kullanıp işçi düşmanı siyasetleri ve yoksulları hedefleyen siyasetleri uygulamaya çalışıyor. Geçen ilkbaharda yapılan seçimde elde ettikleri zaferi kullanarak, bu saldırıları daha da artırdılar.

Bu yasa, Hindistan'da yaşayan nüfusun %14'ünü oluşturan ve sayıları toplum 1.3 milyar nüfusun 201 milyonunu oluşturan Müslüman kökenli kitlenin maruz kaldığı ayrımcılıkları daha da artıracak ve bu da halkı daha fazla bölmesi için kullanılacak.

Elbette başka bir amacı da hükümetin, seçim kampanyası süresince yaptığı vaatleri yerine getirmemesini ve kalkınmanın %6.1 değil, %5 ile sınırlı kaldığını ört bas edebilmek için kullanmaktır.

Hükümet ayrıca çok yaygın olan yolsuzlukları, işsizliği (6 yıl içerisinde 9 milyon istihdam azalması yaşandı), günde 2.5 avrodan daha az para ile geçinmek zorunda kalan 800 milyon yoksulun yaşadıklarını gizlemeye çalışıyor.

Özellikle öğrenci yüyüşleri olmak üzere tüm yürüyüşler kanlı bir şekilde bastırılmaya çalışıldı. Buna rağmen, ülkenin Kuzey-Doğu bölgelerinde yoğun olan yürüyüşlerin, bütün büyük kentlere yayıldığı ve protestoların yasaya karşı çıkmayı aştığı görülüyor.

Modi, 22 Aralık günü milyonlarca aileye ulaşabilmek için tüm ülkede toplantı düzenleyeceklerini, onlarca basın toplantısı yapacaklarını açıklamsına rağmen, tepkiler hiç dinmediği gibi tam aksine artıyor. Öyle ki açıklamanın ertesi günü hem Başkent Delhi'de hem de diğer büyük kentlerde protestolar daha yoğun bir şekilde devam etti. LO (26.12.2019)

ABD

Kapitalizm tarafından avlanan gençler: Mücadele yeni kapılar açabilir

Günümüzde, eskiye kıyasla daha fazla yetişkin yaştaki insan, ebeveynleri ya da onların ebeveynleri ile yaşıyor. 2018 yılında yapılan Pew (bağımsız bir araştırma kurumu) çalışmasına göre, 25-29 yaş arası nüfusun üçte biri hala ailelerinin evinde yaşıyor. Bu oran, sözü geçen istatistiğin araştırılmaya başlandığı yıldan itibaren en yüksek oran! Bundan önce böyle bir dönem yalnızca 1880'lerde yaşanmıştı!

Dünyanın en zengini olan bu toplum, gençlere, bugünün balık istifi gibi kalabalığı ve berbat yaşam koşullarını "artık yeni düzen bu" diye yutturmaya çalışıyor. Bunun "yeni düzen" olduğu düpedüz bir yalan!
Aile evinde yaşamak, Latin Amerikalı; siyah; Asyalı ya da beyaz fark etmeksizin tüm gençler arasında yaygınlaşıyor. Yeni yapılan başka bir çalışmaya göre gençlere ödenen ücret düştükçe, aileleriyle yaşama oranı artıyor.

Peki neden? Çünkü genç işçilerin birçoğu restoranlarda, dükkanlarda, depolarda ve fabrikalarda asgari ücrete güvencesiz çalıştırılıyor. Eğer, 1968 yılından itibaren asgari ücret, üretimdeki artışla aynı oranda artmış olsaydı, bugün en düşük ücret alan işçinin saatinin 20 doların üstünde olması gerekiyordu. Hatırlatmakta yarar var, 1968'de asgari ücret 1.60 dolardı, bu da 2018'e uyarlandığında 11 dolara denk.

Günümüzde birçok iş için üniversite mezunu aranmakta. Ancak üniversitede okumak çok pahalı. İşçi sınıfının gidebildiği liseler ise onları üniversite eğitimine gerektiği gibi hazırlamıyor.

Diyelim ki her şeye rağmen üniversiteden mezun oldular, bu yine de iş garantisi anlamına gelmiyor.

2000 yılından itibaren öğrencilere verilen kredinin tüm krediler arasındaki oranı 3 katına çıktı. Eğitim için alınan kredinin geri ödenmesi 25-34 yaşı aşıyor.

DEBT: "BORÇ" anlamına gelmektedir

Kesin tek bir şey var; öğrencilik hayatları boyunca aldıkları kredinin borcu, yaşamlarını etkiliyor. Yetişkinlerin aileleriyle yaşamalarının en büyük sebebi sorulduğunda %42 ile öğrenci kredi borcu ilk sırada.

Günümüzde, emek gücüne katılan genç insanlar, ebeveynleri ve onların ebeveynlerinden daha az kazanıyor. 2016 yılında Stanford Üniversitesinde yapılan bir çalışmaya göre 1940 yılında doğan çocukların %90'ından fazlası 30 yaşlarından önce, kendi ebeveynlerinden daha fazla para kazanmış. Bu oran 1980 sonrasında doğanlarda %50'lere kadar düşüyor.

Gençler "kendi başlarına" olduklarında bile, ebeveynlerin %59'u onlara ekonomik açıdan destek oluyor, maddi destek veriyor.

Bugünün toplumunda geleceğin işçilerine iyi bir yaşam sunmak için yeterli kaynak, zenginlik ve teknoloji var. Bu bireyleri ve bireylerin ailelerini tek tek ilgilendiren bir sorun değil. Bu sosyal soruna örgütlü ve kararlı bir çözüm bulunması gerekiyor.

Devrimlerin tarihine bakıldığında öfkelerini uluorta dile getirenlerin çoğu zaman gençler olduğunu görebiliriz. Gençler bir kıvılcım ile kendilerinden yaşça büyüklerin içindeki mücadele ruhunu uyandırıp herkesin desteğini kazanırlar. Daha iyi şartlar için örgütlenmek işçi sınıfını güçlendirecek tek yol. Ve bu yolun sonunda daha iyi bir yaşamın ihtimali var. (09.12. 2019, The Spark Gazetesi)

Fransa’da emeklilik yasasına karşı genel grev ve eylem

Fransa’da kamu sektöründe ve toplu taşımacılıkta 52 yaşında emekli olma hakkı ve normal bir emeklilik maaşı kazanılmıştı. Macron hükümeti bunları sıfırlamak için 2 yıldan beri proje ve plan hazırladı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı…

Emeklilik yasalarına karşı 5 Aralık’ta başlayan genel grev belli ki büyük bir mücadele. Delevoye Raporu (yasayı hazırlayan kişi; yalanları yüzünden istifa etmek zorunda bırakıldı ÇN) 18 Temmuz’da yayınlanmıştı. Buna tepki olarak RATP’de (Paris bölgesi toplu ulaşım şebekesi) 13 Eylül’de başlayan grev 12 hattın 10’nu felç etti, çünkü bazı yerlerde greve katılım oranı yüzde yüze yakındı. 2007'den bu yana en yüksek katılımlı grevdi.

24 Eylül’de CGT’nin çağrısı üzerinde bir günlük genel eylem yapıldı. 5 Aralık genel grev kararı 13 Eylül rekor katılım ardından ilk olarak RATP sendikaları, ardından SNCF (demiryolları) sendikaları ve sonra CGT, FO, Solidaires ve FSU (öğretmenler federasyonu) tarafından açıklandı. Böylece 5 Aralık Perşembe günü RATP, demiryolları emekçileri ve öğretmenlerin katılımıyla emeklilik reformuna karşı genel grev başladı. 5 Aralık yürüyüşlerine 250’den fazla kentte katılım oldu ve bazı verilere göre 800 bin, bazılarına göre 1.5 milyon kişi yürüdü…

Öğretmenler arasında da katılım çok yoğundu: 2003'ten bu yana en yüksek katılım oldu…

SNCF, RATP ve eğitim iş kolundan en fazla katılım oldu (SNCF personel sayısı 160 bin, RATP 20 bin ve öğretmen sayısı 800 bin civarındadır ÇN) ama sağlık sektöden ve özel sektörden bu işçi düşmanı reforma karşı katılımlar oldu…

10 Aralık Salı günü yürüyüşlere katılım daha az olsa da, (Rakamlar 339 bin ile 885 bin arasında değişiyor), aradan birkaç gün geçmiş olmasına rağmen fena değildi.

11 Aralık Çarşamba günü hükümet reform planını en nihayet açıkladı. Delevoye planına çok benziyor ve hedefi, emekçileri daha uzun yıllar çalıştırıp daha düşük maaşla emekli yapmak. Bu durumda, hükümetin reform planlarını destekleyen reformist CFDT ve UNSA sendikaları bile, ki onlar o güne kadar reformun içeriğini resmen bilinmediği için eylemlere katılmayacaklarını duyurmuşlardı, eylemlere katılacaklarını belirttiler. Bu iki sendika, emeklilik yaşının (62’den) 64 yaşına çıkarılmasının “kırmızı çizgilerini” oluşturduğunu belirtti. Ancak hangi eyleme ve ne kadar katılacaklarını açıklamadı.

Yine de sonuçta 12 Aralık Perşembe günü grevcilerin karar toplantılarına katılan emekçiler, büyük çoğunlukla grevi devam ettirme kararını onayladı. Metro hatlarının büyük çoğunluğu ve tren ulaşımı, önemli ölçüde grevden etkilenmeye devam etti. 17 Aralık yeni bir genel eylem günü kararı alındı…

RATP ve SNCF’teki durum

RATP’deki grev CGT ve UNSA sendikaları ve yöneticileri tarafından başlatıldı ve yönetildi. Bu reformist sendika (UNSA) 13 Eylül eylemini başlatan sendikadır ve eylemin çok başarılı olması nedeniyle tabandaki emekçiler, kararsızları ikna edip karar toplantılarına katılmalarını sağladılar. İşte 5 Aralık süresiz genel grev çağrısını ilk yapan UNSA oldu ve ardından RATP, Solidaires ve CGT sendikaları bu çağrıya katıldı.

SNCF'te önceki dönemde birkaç ciddi eylem yapılmıştı ve SNCF emekçilerinin mücadele etmekte kararlı oldukları görülüyordu. Örneğin bir demiryolu kazası sonucu 18 ve 20 Ekim tarihleri arasında aniden grevler yapıldı; Ekim ayı sonunda ve Kasım başında iki farklı bakım bölümünde eylemler olmuştu.

5 ve 6 Aralıkta RATP'de metro ve otobüs sürücüleri arasında grev katılımı çok yüksekti. Ancak günlük karar toplantılarına katılım her yerde çok yoğun olmadı; bazı yerlerde 20-30 işçi, bazı yerlerde (depolarda) 150'den fazla işçi katıldı.

Greve katılanların bir kısmı sonuna kadar, yani reform planının iptal edilmesine kadar grevi devam ettireceklerini duyuruyordu ama bazıları, bir hafta daha devam edeceklerini ve duruma göre, başka iş kolları katılmazsa… belki de devam etmeyeceklerini söylüyordu.

SNCF'te greve katılım istisnai olarak yoğundu; ortalama %60'ın üzerindeydi (tren şoförlerinin katılımı %80 civarındaydı) … Örneğin 3 Nisan 2018'de demiryolu ulaşımı ile ilgili reforma karşı greve katılım %33 civarında idi.

Hem SNCF hem de RATP'de grevde her gün yapılan değerlendirme ve karar alma toplantılarına katılım, eskiye göre çok çok yüksek oranlarda olduğu için ve de yürüyüşlere katılım çok kitlesel olduğu için eylemcilerin morali yüksekti.

Sendikaların siyaseti

Sendikalar görünüşte, reformun iptal edilmesi için çok radikal tavırlar takındı ama diğer yandan ellerinden gelen her şeyi yaparak eylemleri kendi denetimleri altında tutmaya uğraştı.

RATP'de UNSA tabanın grevi denetim altına almasını engellemek için farklı stratejiler uyguladı. Örneğin 5 Aralık günün önceki gecesi, 5 Aralık'tan sonra günün sabahın bir araya gelip hep birlikte grev kararını tazelemek yerine herkese WhatsApp ile ulaşıp bu şekilde karar alınmasını önerdiler. Ertesi gün, madem ki reform iptal edilene kadar grev kararı alınmıştır, öyle ise her gün toplanmaya ne gerek var; 2 veya 3 günde bir toplanmak yetmez mi?... gibi öneriler getirdiler.

CGT'de ise SNCF Genel Sekreteri karar toplantılarına katılım çağrısında bulundu… Ancak üyelere 3 sayfalık bir yazı göndererek, genel toplantılardan önce CGT üyelerinin kendi aralarında toplanıp belirleyici kararları, örneğin grevin devam ettirilmesini, kendilerinin almasını izah etti… öyle ki bazı kentlerde CGT üyeleri öyleyse genel toplantılara ne gerek var, neden herkesin katılımıyla karar alalım gibi yorumlar yaptı…

Tren istasyonları önlerinde toplantılar yapılmaya devam ediyor, grevdeki emekçiler bayram yemeklerini yiyor, hatta Opera dansçıları greve katılarak Opera binası önünde dans ettiler, 28 Aralıkta da protesto yürüyüşleri oldu. Emeklilik haklarını sıfırlamak isteyen saldırılara karşı başlayan grev aradan 26 gün geçmesine rağmen devam ediyor. Hükümetin çağrıları ve manevraları bir işe yaramadı…

Her ne kadar SNCF ve RATP yönetimleri artık ulaşım normale dönüyor ve "hatlar yeniden çalışmaya başladı" gibi gerçek dışı duyurularda bulunsa da… grevciler geri adım atmıyor. Grevciler, mali sorunlara ve tüm moral bozma saldırılarına rağmen mücadeleyi sürdürmede kararlı.

Hükümet sendika yöneticilerini kullanarak, birkaç göz boyamayla grevi bitirmeye çalıştı. Ama grevciler bu tuzağa düşmeyip grevi sürdürüyor ve "ara vermek yok, grev devam ediyor, çocuklarımızın geleceğini kim güvence altına alacak" gibi sloganlar atıyor. Eylemdeki emekçiler, şimdiden yaptıkları eylemlerle gurur duyabilir. Çünkü mücadeleleri yeni yılda bir ümit kaynağı.

Bu grev hem süresi açısından, 1995 Jupe reformuna karşı yapılan grevden daha uzun sürmesi nedeniyle, hem de mesleki isteklerle sınırlı kalmayıp tüm emekçilerin haklarını içermesi nedeniyle çok önemli. Bu grevde en kararlı olan SNCF ve RATP emekçilerine ek olarak diğer iş kollarındaki emekçiler de mücadeleye katıldı. Örneğin öğretmenler, petrol rafineleri emekçileri, elektrik ve gaz emekçileri, itfayiciler katıldı. Ek olarak genel eylem günlerinde özel sektördeki emekçilerin bir kısmı hem greve hem de yürüyüşlere katıldı…

Mücadele hiç de bitmiş sayılmaz ve 9 Ocak günü kararlaştırılmış genel greve ve yürüyüşlere katılım daha yoğun olmalı. Zenginler, emekçileri, sömürülecek kişiler ve istedikleri gibi tekme atabilecekleri emir kulu olarak görüyor. Ancak emekçilerin bir kesimi buna karşı ayaklandı ve artık yeter diyor. Tüm emekçilerin çıkarı hep birlikte bu eylemlere katılmaktır.

Bizim siyasetimiz

Bu hareketin başından beri militanlarımız tüm emekçilerin çıkarlarını savunan istekleri önerdi. Reform iptal edilmeli, karar toplantıları, her türlü ulaşım sorunlarına rağmen, her gün tüm grevcilerin katılımı ile yapılmalı. (LDC - LO)

Güncel... Güncel... Güncel...

2019'un kitle eylemi ve isyanların 2020'de başarıya ulaşmaları ümidiyle… Yeni yılımız kutlu olsun!

Kapitalizmin 1976'da başlayıp giderek büyüyen küresel ekonomik krizi, 2019'da artık dayanılmaz ve kabul edilemez bir seviyeye tırmandı. Bunamış ve bir canavara dönüşen kapitalist sistem, dünyadaki sonsuz zenginliklere, biriken milyarlara, tarım üretimine ve olanaklarına rağmen (tarımın şu haliyle bile 12 milyar insanı rahatça besleyebileceğini bazı uzmanlar açıkça belirtiyor) bir milyara yakın insan açlıktan ölüyor; milyarca insan normal beslenemiyor. Yüz milyonlarca insan işsiz, güçsüz, milyonlarca emekçi insanlık dışı şartlarda çalışmak zorunda. Evet kapitalistlerin, büyük burjuvaların, her şeyi mubah görerek servetlerine servet katma hastalığı dünyayı ve insanlığı uçurma sürüklüyor. Ancak her şeyin bir sınırı var…

İşte geçtiğimiz 2019 yılında dünyanın birçok ülkesinde kalabalık kitleler, yeter artık demeye başladı. 2019'da Sudan'dan Cezayir'e, Lübnan'a, İran'a, Irak'a, Ekvator'a, Kolombiya'ya, Dominik'e, Haiti'ye, Honduras'a, Gine'ye ve Finlandiya ve Fransa'ya kadar kitleler, isyana, protesto eylemlerine ve grevlere başladı.

Evet, bu farklı ülkelerdeki isyanlarda, grevlerde, kitlesel eylem ve protesto yürüyüşlerinde görünüşte bir çok farklılık var.

-Ekvator, Şili, Kolombiya, Dominik, Haiti, Honduras, Gine, Lübnan gibi ülkelerde zamlara, vergilere, hayat pahalılığına karşı başlayan eylemler ve isyan, hükümetlerin istifa etmesine kadar vardı.

-Sudan'da 30 yıllık el Beşir kanlı diktatörlüğü çöktü.

-Cezayir'de 20 yıldır iktidarda olan Buteflika diktatörlüğü, kitlelerin isyanı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

-İran'da benzine yapılan zamları protesto etmekle başlayan kitle ayaklanmaları "iş, ekmek" talepleriyle genişleyerek dinci mollalar rejimine karşı "özgürlük" taleplerine evirildi. Yüzlerce ölü ve binlerce yaralanma ve tutuklamalara rağmen isyan bitmiş sayılmaz.

-Irak'ta iş, ekmek ve özgürlük istekleriyle başlayan gösteriler kısa bir sürede rejime karşı bir ayaklanmaya dönüştü. Yüzlerce Iraklının öldürülmesine ve binlercesinin yaralanmasına rağmen isyan bastırılamadı.

-Fransa, Finlandiya ve ABD'de; 2019 yılı boyunca süren sarı yelekliler eylemleri, 5 Aralıkta işçi sınıfının bir bölümünün başlattığı genel grev ve kitle yürüyüşleri; Finlandiya'da yine işçi sınıfının başlattığı eylemler; ve ABD'de 150 bin civarında metal işçisinin haklarını savunmak için yaptığı haftalar boyunca süren grevler (uzun yıllardan beri yapılan ilk büyük grevlerdir)... Bu listeyi çok uzatmak mümkün.

Dünyanın bu farklı ülkelerindeki isyanlar, grevler, protesto yürüyüşleri, çok farklı görünüyor. Ancak hepsinin özü aynı; emekçiler ve yoksullar, canavar kapitalist düzene ve iktidarlarına karşı "yeter artık", "artık böyle gidemez" demeye başladı ve her şeyi, ölümü dahi göze alarak ayaklanma aşamasına geldiler.

Bizler, devrimci komünistler olarak tüm bunları onayladığımız gibi, destekliyoruz. Dünyadaki hakim gerici ortamda, kitlelere uygulanan baskıyı kınadığımız kadar mücadelelerden ötürü moral buluyoruz. Ancak şunu da göz ardı etmiyoruz: Kapitalist sömürü düzenine isyan etmek yeterli değil. Çünkü kapitalist devletler, her türlü baskı ve katliamı göze alarak, ayrıcalıklı düzenlerini savunmada kararlı ve hazır. İşte bu nedenle tüm ülkelerdeki işçi sınıfı, kendi öz örgütlerini inşa etmeli. Rusya'da 1917 işçi devriminin başarılı olabilmesinin ana sebebi buydu.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.